

poslednju kariku u lancu misli koji sežu sve do robovskih pobuna iz antičkog doba, još uvek je bio jako inficiran utopističkim idejama prošlih vremena. No u svakoj varijanti socijalizma koja se pojavila otprilike od 1900. godine naovamo, cilj da se uspostave sloboda i jednakost bio je sve otvorenije napuštán. Novi pokreti koji su se pojavili sredinom stoleća: englsoc u Okeaniji, neoboljševizam u Evroaziji i obožavanje smrti, kako se obično zove, u Istaziji, imali su kao svesni cilj ovekovešenje neslobode i nejednakosti. Ovi novi pokreti su, razumese, ponikli iz starih i imali tendenciju da zadrže njihova imena i na rečima se drže njihove ideologije. No cilj svih njih bio je da se u određenom trenutku zaustavi napredak i ukoči istorija. Već poznato klatno trebalo je da učini još jedan zamah i potom stane. Po običaju, Više je trebalo da svrgnu Srednji, koji bi na to postali Viši; ali ovog puta, primenjujući svesnu strategiju, Viši će biti u stanju da svoje položaje održe večno.

Ove nove doktrine su nikle delom zbog nakupljenog istorijskog znanja i porasta istorijske svesti, koja pre devetanestog veka skoro nije ni postojala. Ciklični tok istorije sad je postao, ili se činio jasan; a ako je bio jasan, onda je bio i izmenjiv. No glavni, suštinski uzrok je bio to što je, još početkom dvadesetog veka, ljudska jednakost postala tehnički moguća. Još uvek je bilo istina da ljudi nisu jednaki po svojim urođenim talentima i da se funkcije moraju specijalizovati tako da nekim jedinkama daju prednost nad drugima; ali više nije postojala nikakva stvarna potreba za klasnim razlikama ili velikim razlikama u bogatstvu. U ranijim vremenima, klasne razlike su bile ne samo neizbežne nego i poželjne. Nejednakost je predstavljala cenu civilizacije. Međutim, razvoj mašinske proizvodnje je izmenio situaciju. Mada je i dalje bilo potrebno da ljudi obavljaju različite vrste poslova, više nije bilo potrebe da žive na različitim društvenim ili ekonomskim nivoima. Stoga, po mišljenu novih grupa koje je još samo jedan korak delio od stupanja na vlast, ljudska jednakost više nije bila ideal za koji se trebalo boriti, nego opasnost koju treba sprečiti. U primitivnija vremena, kad pravedno i mirno društvo nije u stvari ni moglo postojati, u ovo mišljenje je bilo relativno lako verovati. Vizija zemaljskog raja u kome će ljudi živeti zajedno kao braća, bez zakona i bez mukotrpnog rada, hiljadama godina nije napuštala ljudsku maštu. Ta vizija je čak u izvesnoj meri držala i grupe kojima su istorijske promene donosile koristi. Naslednici francuske, engleske i američke revolucije delimično su i sami verovali u svoje fraze o ljudskim pravima, slobodi govora, jednakosti pred zakonom i slično, i čak su dopuštali da im te fraze u izvesnoj meri utiču na ponašanje. Međutim, u četvrtoj deceniji dvadesetog veka svi glavni tokovi političke misli bili su autokratski. Zemaljski raj je bio diskreditovan upravo u trenutku kad je postao moguć. Svaka nova politička teorija, ma kakvim se imenom zvala, vodila je natrag u hijerarhiju i kruto ustrojstvo. A u opštem ogrubljanju pogleda koje je počelo oko 1930. godine, postupci koji su odavno bili napušteni, ponekad i po nekoliko stotina godina - hapšenje bez suda, pretvaranje ratnih zarobljenika u robove, javna pogubljenja, mučenje zatvorenika, uzimanje talaca i raseljavanje celih naroda - ne samo da su ponovo ušli u običaj nego su ih tolerisali, pa čak i branili, i to ljudi koji su se smatrali prosvetljenim i naprednim.

Englsoc i njegove suparnice pojavile su se kao potpuno razrađene političke teorije tek posle jedne cele decenije nacionalnih ratova, građanskih ratova, revolucija i kontrarevolucija u svim delovima sveta. Međutim, njihov prvobitni oblik se dao naslutiti u raznim sistemima koji su se obično zvali totalitarnim i koji su se pojavili nešto ranije tokom dvadesetog veka; što se tiče glavnih crta budućeg sveta koji je trebalo da se rodi iz opšteg haosa, one su odavno bile očigledne. Isto tako je bilo jasno i kakva će vrsta ljudi upravljati tim svetom. Novu aristokratiju sačinjavali su najvećim delom birokrati, naučnici, tehničari, sindikalni rukovodioci, stručnjaci za reklamu i propagandu, sociolozi, nastavnici, novinari i